

OCK-SOO, HOGY VÁLTOZTAK JOBBÁ A KÖRÜLMÉNYEID?

1965-ben elmentem Jangpaliból, hogy csatlakozzam a hadsereghez. Ez egy áldásokkal teli év volt. Mikor másfél év után elhagytam a Jangpaliban lévő gyülekezetet, nagyon megindult a szívem, ahogy arra a kegyelemre és munkára gondoltam, amelyet Isten egy ilyen esztelen és szennyes emberen keresztül valósított meg, mint én.

A sok áldás egyike az volt, hogy üdvösséget kapott a bátyám. Öten éltünk testvérek a családban, három fiú és két lány; egy bátyám, két nővérem és egy öcsém volt. A bátyám tizenkét évvel idősebb volt nálam, így hát úgy féltém tőle, mint az édesapámtól. A bátyám megházasodott, és ugyanazon a településen élt tovább a családjával, ahol addig laktunk. Ugyanúgy élt, mint a többiek: földet művelt, ivott és kártyázott. Ez egy teljesen átlagos, szokásos életstílus volt. 1965-ben azonban üdvösséget kapott.

Pont mielőtt bevonultam volna a hadseregbe, a bátyám részt vett a konferenciánkon, amelyet Jangpaliban a gyülekezetben tartottunk. Úgy emlékszem, az volt az első konferenciánk. Körülbelül 50-60 ember jött el. A gyülekezeti házunk két szobából és egy, az Istentiszteletek helyszínéül szolgáló nagyobb teremből állt, amelynek valamilyen bádogból készítették a falait. Alul nem volt padló, csak egyszerűen föld, és nagy deszkákat használtunk padnak a konferencián. Ilyen körülmények között valóban problémát jelentett konferenciát tartani, hiszen nem volt hely, ahol aludni lehetett volna, vagy ahol meg lehetett volna főzni egy ételt. Igaz nem is volt semmilyen ennivalóm, amit megfőzhettem volna. Az egyik diák a gyülekezetünkben szintén aggódott, és elhatározta, hogy elhozza azt a ponyvát, amelyen az édesanyja a piacon a portékáit árulta. A ponyva azonban teljesen agyonhasznált volt, itt-ott foltok tarkították, és úgy nézett ki vele a termünk, akár a koldusok hajléka - ezért azután nem is használtuk.

Mégis, mindennel együtt, megtartottuk a konferenciát. Hiába gondolkozom, nem emlékszem, ki főzött és mit ettünk, ám tele volt a szívünk Isten kegyelmével a konferencia négy napja folyamán. Az események végeztével elmentünk a tóhoz, és bemerítkezést tartottunk. A testvérek és testvérnők dicséreteket énekeltek, és bizonyosságot tettek az Úrról, aki megváltotta őket. Még a bátyám is, aki otthonról utazott oda, betelt a Szent Lélekkel. Gyakran odajött hozzám a konferencia alatt, és boldogan beszélt a szívében lezajló dolgokról.

Mielőtt jelentkeztem a seregnél, ellátogattam még ide-oda, és három napot otthon, a szülőhelyemen is eltöltöttem. Éppen akkor volt a rizsbetakarítás időszaka, és így második nap reggel a bátyám elvitt magával aratni. Egy kis edény vízzel és pár burgonyával elindultunk a völgybe, magunkkal vittük a sarlónkat és a köszörűkövünket, és egész nap arattuk a rizst. Mégsem

takarítottunk be sok rizst aznap, mert sokat beszélgettünk lelki dolgokról. A bátyám elmesélte nekem a sok eseményt, amely azóta történt, mióta üdvösséget kapott.

"Mert elég nekünk, hogy életünk elfolyt idejében a pogányok indíttatásai szerint cselekedtünk, járván züllöttségben, testi kívánságokban, részegségekben, mulatozásokban, tivornyázásokban, és undorító bálványimádásokban" (1Pét. 4, 3) A bátyám kívülről megtanulta ezt az Igét.

"Hogy ismerte Isten, és hogy írt erről a szívről, amely teljesen olyan, mint az enyém!? Ámulok, hogy ezek a szavak milyen pontos leírást adnak az én szívemről. Az eddig eltelt években kielégített engem az a sok bűn és gonoszság, amit csináltam."

A bátyám így folytatta a bizonyágtételét: "Mikor hallottam, hogy Hwangsanban te hirdeted majd az Igét, elindultam oda a biciklimmel. Ahogy útközben odaértem a Kamchun folyóhoz, nem találtam semmilyen hidat, így felvettem a biciklit a vállamra, és gyalog átkeltem. Utána pedig visszaültem a biciklimre. Hwangsanban meghallgattam az Igét, és késő este mentem haza, egyedül. Újra átmentem a folyón, megintcsak a vállamon vittem át a kerékpárt, a maradék utat hazafelé pedig ismét kerékpárral tettem meg. Olyan boldog és hálás volt a szívem! Úgy éreztem, mintha egy fényforrás lenne a szívemben, amely bevilágítaná az egészet. Mikor a falunkhoz értem, az út mentén embereket láttam. Ittak a lámpák fényénél. Olyan barátaim voltak, akikkel nemrég még én is együtt részegeskedtem. Amint láttam őket, azon kaptam magam, hogy azt gondolom a szívemben: 'Sajnálom ezeket az embereket'. Ock-Soo, neked is megvolt ez a szíved, mikor üdvösséget kaptál? Mit éreztél, mikor olvastad a Bibliát? Nekem reményem és békességem volt, mikor a Bibliát olvastam."

A bátyám megnyílt, és megosztotta velem a szívét, ahogy éppen volt. Láthattam, hogy a szíve minden szegletében reménysége, valódi békéje, hite és szabadsága volt. Sosem tudom elfelejteni azt a pillanatot az Úr előtt.

MIKÖZBEN AZ EVANGÉLIUMÉRT ÉLTEM, NEM TÖRŐDVE ÖNMAGAMMAL

Szerető Urunk, Jézus Krisztus úgy szeretett egy ilyen esztelen embert, mint én, hogy megmentett. Ügyelt az életemre, és gondot viselt mindenről velem kapcsolatban. Közben én az Evangéliumért éltem. Mindazok sorában, amit megtett értem, az egyik az volt, hogy megmentette a családomat.

Az öcsém Daeguban élt, és egy könyvesboltban dolgozott, mikor orvosi vizsgálatra rendelték, hogy besorozhassák a hadseregbe. Azonban nem került behívásra, hörghurut miatt. Abban

az időben a TBC és a hörghurut még félelmetes betegségnek számítottak. Az öcsém elkese-
redésében otthagyt mindent, és beköltözött abba a kis gyülekezeti házba, amelyet a nővé-
rem épített Apgokban, azt követően, hogy én a hadseregbe kerültem. Miközben ott lakott, eljárt
a rendelőbe injekcióért és gyógyszerért, és kijárt a hegyekbe nyulat, fácánt és kígyót fogni
ennivalónak. Így küzdött a betegségével. Mialatt az öcsém a gyülekezeti házban lakott, Isten
megváltoztatta a szívét, és Jézus felé vezette.

Fiatalabb nővérem volt az, aki leginkább ellene volt a Jézusban való hitnek. Férjének egy hó-
nappal a házasságkötésük után be kellett vonulnia a hadseregbe, ő pedig ottmaradt egyedül
a sógorsága körében. Miközben a férje családjával lakott, a sógornője keményen megdolgoz-
tatta. Emellett nagyon kevés rizs kapott tőle, és így nem tudott rendesen enni. Úgy érezte,
hogy a végén éhen fog halni, ezért elmenekült a háztól. A sógorságát elhagyva azonban nem
volt hova mennie, így Jangpali felé vette az irányt. Itt már egy másik szolgáló vezette a gyüle-
kezet helyettem. Aznap este, miután adtak neki vacsorát, hallotta az Evangéliumot, és megtért
az Úrhoz.

Idősebb nővérem már korábban üdvösséget kapott, és mikor a misszionárius iskolában vol-
tam, már velem munkálkodott az Evangélium szolgálatában. Így édesanyámon kívül, aki meg-
halt mikor még kicsi voltam, senki sem maradt az egész családomban, aki nem kapott üdvös-
séget.

Bár ügyetlen és esztelen voltam, miközben az Evangéliumért munkálkodtam, az Úr az ő nagy
hatalmával véghezvitt olyan dolgokat, melyeket én sosem tudtam volna elérni. Utakat nyitott
számomra és megnyitotta a kapukat, hogy hirdethessem az Evangéliumot, megőrizte az
egészségemet, törődött a családommal, és megadta nekem azt a kegyelmet, hogy ügyelt a
gyermekeim életére is. Nem én vagyok, aki szolgálom az Urat... Mikor látom az Urat, amint
engem szolgál, nem bírom szavakkal kifejezni a kegyelmet, amit mutat felém.

Nagyon hálás vagyok, hogy Isten nem csak a közvetlen családomat mentette meg, hanem a
rokonaimat is egymás után elvezette az Ő megváltására. Amikor megkaptam az üdvösséget,
én voltam az egyetlen a családomban, aki eljutott a megváltásra. Mikor a családom és a roko-
naim összejöttek, kilógtam közülük. A családom nem bírta megérteni azokat a dolgokat, amiket
mondtam, más volt a gondolkodásmódjuk. Ma pedig megváltott emberekkel vagyok körülvéve
a családban és a környezetemben. Valódi áldás ez. A testvéreim fiainak megváltása, a sógor-
nőim, az unokatestvérem fiainak és másoknak megváltása, akik egymás után tértek az Úrhoz,
öröm és áldás számomra.

Ha magammal foglalkoztam volna és magamról viseltem volna gondot, lehet hogy sok pénzt kerestem volna és talán magas pozícióban ülnék - az életem más dimenziói azonban sebezhetőek lennének, és nem is bírnám tökéletesen megvédeni magam. Azonban miközben az Evangéliumért élek, Isten szeret engem, és tisztán látom, ahogy gondot visel rólam. Nemcsak védelmez engem, de minden nap reményt és békességet ad a szívembe.

Nehéz számomra megérteni, hogy bírják az emberek nem szolgálni Istent. Nem értem, miért nem hirdetik az Evangéliumot, hogy miért nem lesznek pásztorok. Épp úgy, mint mikor egy baseball játékos jól kezeli az ütőjét, ezért győzelmekkel teli pályafutása lehet; mint mikor egy énekes jól énekel, és ezért az emberek mindenfélét megadnak számára - ha imádjuk az Urat, Ő esetek tucatjaiban és százaiban segít nekünk, és az ő törődése és áldásai kísérik az életünket. Nem tudom szavakkal kifejezni, micsoda áldás az Úr szolgájává lenni. Köszönöm az Úrnak!